

האוהד הבינוני

אנחנו בימים האחרונים של אוקטובר 2022, בערב המשחק השני בין מכבי חיפה לפריז סן ז'רמן. אני יושב מול הטלוויזיה שעה ועשרים לפני תחילת המשחק ומכין את עצמי. השנה לא הייתי מעורב בקמפיין ליגת האלופות החיפאי עד המשחק הקודם בניצחון נגד יובנטוס. אני צריך להשלים פערים.

אני מול ערוץ הספורט, מנסה (יחד עם כל האולפן) לקרוא שפתיים של שני שחקנים יריבים שמחליפים כמה מילים על כר הדשא הריק. כולנו סקרנים. אף אחד לא מעלה את האפשרות הסבירה שהם מדברים בשפה זרה, צרפתית כנראה. עכשיו הפריזאי משמיע לחיפאי משהו מהטלפון שלו. תיאוריות שונות עולות באולפן, והמילה **טיקטוק** נאמרת על ידי איש מבוגר. רגע לפני כן היה עניין סביב החיך בזווית פיו של בכר, מאמן מכבי, שמוגנב כל כמה שניות תוך כדי ריאיון בשולי המגרש. זה מה שאפשר לצפות מערוץ הספורט שעה ועשרים לפני משחק, וזה שכרו של האוהד הבינוני שנזכר להתעדכן ברגע האחרון.

המשחק הערב מזמן לנו מפגש עם מסי, האיש שמהווה 35% אחוזים מהחלטתי לשבת כאן. נדמה שנאמר הכל על מסי, כולל המשפט הזה, אבל הצוות באולפן יוצא מגדרו כדי לספר על ה-GOAT בדרכים שעוד לא מוצו. המאמץ הזה מוליד ביטויים כמו: *בברצלונה הוא היה מעל המשחק, עכשיו הוא בתוך המשחק, ו- הוא היה עילוי, עכשיו הוא גאוני.*

ניסיונות של כתב שטח לדבר עם אוהדים עולים בתוהו מבחינות רבות מכדי להעלות על הכתב, ואנו נאלצים, למבוכתי הרבה, לחזור לשידור באולפן ולהעביר מספר לא מבוטל של שניות עם טל פרידמן. עושה רושם שטל פרידמן המסכן רוצה ללכת הביתה. הוא נועץ מבט חרד במצלמה, שומר על חיך מקצועי ומגמגם מעברים. כל משפט עשוי להוביל לקאט קולנועי להתמוטטות עצבים בחדר אמנים. ההרגשה היא של ערב בדיקת חומרים שיותר אחריו נסיעה ארוכה ושקטה הביתה. החמלה שחשתי במשחק הקודם כלפי ההתמודדות של פרידמן עם המשרה החדשה והמאתגרת מוחלפת כעת במיאוס, חוסר סבלנות ורצון לראות דם. בכל זאת, אני צופה בטלוויזיה, אני יודע מה מגיע לי.

לערוץ הספורט יש מעין **פעילות נחמדה** לפני כל יציאה לפרסומות. הפורמט הולך ככה: אחד או שני אוהדים תמימים נאלצים לבצע מול המצלמה שיר אוהדים קצר, ללא ליווי, ללא הנחייה מוזיקלית, וללא תמיכה נראית לעין של איש מהסובבים. לאחר שביצעו את המשימה, עליהם (תוך התעלמות ממעבר הגיוני) לחוד לצופים חידה שהם שיננו בעל פה לפני כמה דקות. הם כולם נראים מאושרים.

פרסומות. אני מנמיך ויוצא לעשן במרפסת. העיניים שלי, שרק התנתקו מעולם הטלוויזיה, מתרגלות אט אט לקצב החדש. הרחוב שקט חוץ מצלילי מחבת עמומים מאחת הדירות וחתול כלשהו הנאבק את מאבקו (מכיוון אחר, אלוהים, מכיוון אחר). המרפסת שלי נטולת צמחים ואני מרגיש חשוף מכדי לבלוש בחשאי אחר העוברים ושבים. אני מרים מבט למעלה אל שרשרת אורות התלויה על מעקה בקומה השנייה, מעבר לכביש הצר. העיניים שלי עוברות לאורכה עד שהן נעצרות על המרפסת השכנה לה בבניין הסמוך. אני עולה קומה נוספת וקולט טלוויזיה דולקת על ערוץ הספורט. אני מזהה כתפיים וראש של בן גילי מבצבצים מתוך ספה מוסתרת מעין *חברים*. מתחשק לי לצעוק להם שגם אני צופה במשחק, אבל אני מבין שזה נחשב לעניין של ממש רק בשבילי. רוח של בדידות חולפת על פניי, צוננת וחמימה בו זמנית. אני מסתכל שוב על הרחוב, ונוכר שאני צריך לקנות צמחים. קצה הסיגריה מתקרב צעד אחד חצוף מדי לשפתיים ואני מועך אותו על המאפרה. אני חוזר לסלון בדיוק כשטל פרידמן אומר במבוכה - *סליחה, קטעתי אותך* - ונענה בשתיקה.

שעה לשריקת הפתיחה. אנחנו עוברים בסנימטיות מפעימה לפארק דה פראנס בפריז, למונטאז' שחקנים-מתחממים-על-הדשא. המצלמה עוברת בין השחקנים, מתמקדת בכל אחד זמן רב. הקהל מתחמם גם הוא ביציעים ונשמע במלוא גרונו ברקע. המתח מתחיל לצוף אל פני השטח. הגיע הזמן לכדורגל. השיחה באולפן נהיית טכנית ומהירה. התמונות ממשיכות להתחלף - מסי, ניימאר, אמבפה - על כל אחד אנחנו מקבלים דו"ח כושר והישגים עדכני. אני מהופנט לסצנה. ניתוח יכולות השחקנים במהירות יחד עם העידוד העצמתי מהיצע מייצרים שילוב קסום עם איטיות המצלמה וקור הרוח של המתחממים. אני בוהה ומבין שעכשיו התחילה ההכנה שלי

למשחק. עד כה חיממנו את שרירי הבידור שלנו עם שעשועונים, חידות וכתבות איזוטריות. עכשיו מדברים ספורט. אנחנו מרפרפים בהיסטוריה של שחקני פ.ס.ז' בזמן שהם מקפיצים אחד לשני כדור בעצלתיים. חימום של שחקני צמרת תמיד מזכיר לי טריילרים לסרטים עתירי תקציב וביטחון עצמי. אני יכול להמשיך ללוות את החימום הזה עוד דקות ארוכות, אבל לבסוף זה טל פרידמן שמוציא להורג את הרגע במשפט: *אתם יודעים מה חבל? ששחקני פ.ס.ז' לא יזכו לראות את הפרסומות האלה.* קאט לשרירי אוהדים/חידות. קאט לפרסומות. אני במרפסת.

השחקנים במדרגות, רגע לפני עלייה לכר הדשא. שתי הקבוצות מסודרות בשני תורים והם בוטשים ברגליהם במקום כמו סוסים. יותר מסוסי עבודה שריריים - נראים מסי, ניימאר ואמבפה כמו שקי כסף אנושיים. השדרנים לא מפסיקים לצעוק את השמות.

פ.ס.ז' עולה ראשונה למגרש ושלישיית השקים ניתקת ממקומה ומתקדמת במעלה המדרגות. הם יוצאים מהפריים וחושפים את שחקני מכבי חיפה שעדיין לוטשים מבט באוויר שבו לפני רגע עמדו יריביהם היוקרתיים. אני נשבע שרק בסוף ההמנון של ליגת האלופות שפסף צ'רון שרי את עיניו והתנער מבבואתם סופית. המשחק מתחיל! ונעצר אחרי דקה בעקבות "מופע אור קולי" של אוהדי מכבי חיפה בפי השדרנים, ובפי שלי - בדיקת אמל"ח. המגרש מתמלא עשן וקריאות בוז של שוחרי כדורגל באיצטדיון, בבתים, וברחבי העולם. לאחר כמה דקות מתחדש/מתחיל המשחק, הראות נפגעה.

מכאן המשחק נכנס להילוך שהקשה עליי לנהל את הכתיבה באופן רגוע ולמעט הפוגה קצרה במחצית, התייעוד של תשעים הדקות הבאות לוקה בתחושת קוצר נשימה, התלהבות, חרדה, התרשמות, דחיסות אירועים, חיסכון, וזה נראה ככה:

שלישיית הכסף דורסת את ההגנה החיפאית. מסירות של כדורגל חופים בין מסי לניימאר. אמבפה פנוי מדי וקרוב מדי לשער יחסית לכמה שהוא עלה (סליחה על האובססיה לכסף, פשוט מדובר בהרבה מאוד ממנו). במהרה מסתמן הערב הצפוי עם שערים של מסי ואמבפה. לאחר שלוש דקות גם ניימאר מצטרף לחגיגה מבישול של מסי. השלישייה נראית בשיאה. ההרגשה היא של שלושה נגד אחת עשרה, שאר השחקנים של פ.ס.ז' רק צריכים לשלוח את הכדור קדימה. זרד של תקווה ניצת עם שער מצמק של חיפה ומיד נקבר בחולות של הפארק דה פראנס ע"י שער שני של מסי. 1-4 לפ.ס.ז' במחצית.

אנחנו חוזרים מהמחצית עם עוד שביב תקווה - שער נוסף לחיפה. אבל החולות של הפארק דה פראנס עמוקים וטובעניים ובמהרה אנחנו ב-2-5, ושלוש דקות לאחר מכן ב-2-6. אנחנו זוכים למופע ייחודי של כל אחד מהשלישייה: השלמות של מסי, הלוליינות של ניימאר, והספרינט של אמבפה. בשלב מתקדם של המשחק אמבפה פוצח בתחרויות ריצה עם כל מי שרק מוכן לכך, כאילו כהפגנת כוח אתלטי חייתי (ספק למען הכדורגל, ספק למען הבידור). המשחק מוכרע אבל מכבי חיפה, באופן שמרשים אותי ואת השדרנים ביחד, נותנת איכשהו את ההרגשה שהיא עדיין במשחק. נותרו עוד עשרים דקות והכדור משייט בכל המגרש מקצה לקצה, נמצא כל הזמן ליד אחד השערים. כולם רצים. הקהל רוצה דם. התוצאה פתחה את התיאבון למעריצי שלישיית הכסף (וביניהם עבדכם הנאמן, שלא כל כך נאמן כרגע לקבוצה מעיר הולדתו). כל רגע הוא מצב: משקוף, בעיטה חופשית, מסירה מסוכנת פנימה. לקראת הבעיטה החופשית מתלבטים מסי וניימאר זה עם זה מהי הדרך האופטימלית לקרוע את הרשת של ג'וש כהן לגזרים. סרחיו רמוס מגיע מאחוריהם עם שורת מחץ כלשהי שגורמת לשלושה להתפקע מצחוק. אחרי הכול אנחנו ב-2-6, כולם נהנים. ניסיון של עופרי ארד לסמול-טוק אגבי עם ניימאר לא צולח. 2-7. הפעם זה קרלוס סולר. שיהיה.

שריקת הסיום נשמעת סוף סוף ומיד אחריה אנחה כבדה מחדר השידור, אנחה שמהדהדת את אנחותיהם של אלפי אוהדי מכבי חיפה הרצוצים. לאדם הקשור רגשית, זה לא היה פשוט לצפייה. אני די מרוצה, בסך הכול. זכיתי לראות את פ.ס.ז' משמידה את מכבי חיפה, אותנו! לא כל יום אתה רשאי להרגיש שאותך, ספציפית, פירקו לחתיכות גדולי השחקנים בעולם. אני מרגיש שגם השדרנים והצוות באולפן מרגישים ככה, ושכולם מתענגים באופן מזוכיסטי על ההפסד. לאחר כמה פטפוטים אופייניים, עוזבים השדרנים את עמדתם עוד לפני שהשידור חוזר לאולפן, ואנו זוכים לכמה רגעים של דממת אלחוט מול מגרש שהולך ומתרוקן. הרגע הזה נראה לי קסום משום מה, חדר שידור דומם,

שתיקה המופרעת מדי פעם על ידי רחשי קשר מטרידים ויפהפיים. הרגע הזה מעביר את התחושה בצורה חזקה יותר ממילים. אם ככה, אין לי איך לתאר אותו, אבל זה היה משהו כזה:

” ..... “
... , ... , ...